

ΣΚΥΡΟΠΟΙΪΑ ΤΗΣ ΚΥΘΡΕΑΣ

Ι. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗ

Στά τελευταία δεκαπέντε περίπου χρόνια δημιουργήθηκε στους πρόποδες του Πενταδακτύλου, κοντά στα άσβεστοκάμινια ή βιομηχανία της σκυροποιΪας.

Στην αρχή σ' ένα βουνό κοντά στον Κουτσοβέντην βρέθηκε ένας σαποκαγιάς, που ήταν σαν άλεσμένη πέτρα. Κατ' αρχάς έστρώνετο στους δρόμους και διαδρόμους και μετά έχρησιμοποιήθη για τσιμεντοκουγκρί. Οί κτιστάδες έλεγαν ότι αυτό τὸ υλικό έχει 40% άσβέστη. Τήν δουλειάν αυτήν τήν εξεμεταλλεύθησαν οί κάτοικοι του πὸ φτωχού χωριού, του Κουτσοβέντη και πλούτισαν. Τρόπος του λέγειν βέβαια.

Μπόρεσαν και έκτισαν όπως πρέπει υγιεινές κατοικίες που δέν είχαν.

Τήν πρωτοβουλιάν τής άλέσεως τής πέτρας τήν πήραν οί Μασαρηδες που έφεραν μηχανήματα που άλεθαν τήν πέτραν σέ διάφορα μεγέθη. Ύστερα και άλλοι και μεγάλωσε ή δουλειά. Αυτόκίνητο καθημερινώς μετέφεραν τὰ σκύρα διά άσφαλτοστρωσιν δρόμων και διά οικοδομικούς σκοπούς.

Έτσι ή σκυροποιΪα και άσβεστοποιΪα στάθηκαν οί δυό βιομηχανίες που άπασχολούσαν πολλές οικογένειες τής Άνω Κυθρέας.

Λαϊκή ποίηση

ΜΑΡΤΙΟΣ

Σκουραῖ ή φύση
 χάση κι' όμορφιά,
 στήν Κύπρο άπ' άκρη σέ άκρη,
 κι' άπ' τόν ξενιτεμένο μοναχά
 κυλά θερμό τὸ δάκρυ.

Όταν ξεγώνει ή Άνοιξη
 θυμάτε τὸ χωριό του,
 και με παράπονο πικρό
 θρηναί τὸν χωρισμό του.

Όσοον άμμο έχει θάλασσα
 κι' ό σφραγὸς άστέρια,
 τόσες εὐχές θά κάμω,
 ίσως τ' ακούσει ό Θεός
 ξένος νά μη πεθάνει.

ΣΑΒΒΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
 (άπό τή Συρακιανή τής
 Κυθρέας και άπό 16
 χρονών στίς Η.Π.Α.)

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΠΕΡΝΑ

Οί μέρες περνάνε
 κι' ό ήλιος δίνει
 Οί άνθρωποι ξεχνάνε
 κι' ή άγάπη σβύνει.

Οί νέοι γερνάνε
 κι' οί γέροι πεθαίνουν
 Οί πόρτες σφαλάνε
 κι' οί άνθρωποι φεύγουν.

Οί θάμνοι θεριεύουν
 και πνίγουνε τ' άνθη
 Τά όρθά λιγοστεύουν
 πληθαίνουν τὰ λάθη.

Οί αλιείδες σκουριάζουν
 και σπάζουν μια μέρα
 κι' ελεύθερα τότε
 θά πνεύσει ό άγέρας.

ANNA AMERIKANOU
 Τύμπου.